
Ненад Прокић

СЛОВО ЉУБВЕ

ПРОСА

Први посао који сам у договору с Јованом Ђириловим, пре десет година, преузео као нови драматург Југословенског драмског позоришта, био је рад са Дејаном Мијачем на прайзведби тада новог, а данас чувеног текста Љубомира Симовића *Пушјујуће позо-риштие Шойаловић*. Праменови меланхоличних измаглица данас имају култивисани призив, као глас Милоша Жутића, као цветни метал Миодрага Табачког и, наравно, највише као нежна и компликована мисао Љубомира Симовића о немогућности искључивог приступа великим питањима, где одлучују каузални ланци бескрајно равнодушни према нашим напорима да будемо добри или зли, ланци који делују на нивоима о којима ми не знамо ништа.

Годину дана касније, шушти Сомбор. »Свето лето« – препознатљиви цитат, реченица која би могла бити Симовићев заштитни знак, његов племићки грб, јер носи у себи ретки, а за Симовића типични амалгам поетског набоја, драмског квалитета, сурове сведености, тамне метафизике и антидилувијалне народске топлине. А у летњем Сомбору поново Дејан Мијач и поново Љубомир Симовић – свеобухватни кључ мог текста о Лази Костићу. Опет иста измаглица, иста немогућност једностраности и посвета Љубомиру Симовићу, духовном рођаку.

Следећег лета, у Дубровнику, заузврат добијам од Симовића на поклон песме Лазе Костића у прелепом тамно плавом издању *Слово љубве*. У посвети ми Симовић посебно препоручује песму на страни 114, *На параситосу Јелене Боздине*. Нисам заборавио:

*... васељена је само кушија,
да собом чува драги камен шај
у седам боја шио се ирелива
и свака боја једну каже стираси...*

То је песма о позоришту, изгледа баш оном путујућем, Шопаловићевом – дакле, оном месту у којем се божанственост и беда људска преламају у тих седам боја на најсуровији начин. Због тога, када је успешно, позориште је најузбудљивија уметност коју човек може произвести, а када је неуспешно – веће беде нема. Лаза Костић је покривао, чини ми се, обе те могућности, и ону божанску, и ону бедну. И то са подједнаким, великим талентом. Љубомир Симовић, не знам како му то успева, покрива без изузетка само ону прву. Он у позоришту нема чега да се стиди. У њему је он био увек оно што је у позоришту немогућно бити: отмени господин.

Нашу драмску литературу, и све нас успут, Љубомир Симовић, почастио би једном у деценији текстом који би нас заплуснуо одликама тако ретким, када је реч о овим географским ширинама. А те одлике су: суздржаност, скромност, одмереност, тачност, смиреност, избегавање преувеличавања, памет, вишегласје и вишезначност, мудрост, толеранција, префињеност... Дуг је списак у нас вазда дефицитарних артикала.

А оно што делу Љубомира Симовића наноси посебан племенити прелив, јесте чињеница да га сви ти недомашни квалитети нимало нису отргли од сопствене традиције, у коју је чврсто заривен и коју, наочиглед свих, неописиво воли.

И где ја то видим Љубу Симовића? Видим га у шведској Краљевској академији како кришом пије медовину из рукава. Видим га и у сваковрсној нашој забити како са Паундом, Т. С. Елиотом и окупљеним завичајцима пије неко престижно пиће Запада, наравно, из прописних чаша. Видим га у хладном »светом лету«. Видим га у тамно бисерном снегу. Јер његова мисија, коју тако прелепо обавља, јесте да од раздвојеног и изгубљеног, а неумитно и вечно истог, поново склапа Оно Једно и Неизрециво, које је непрестано у супротностима и антиномијама. То је привилегија божанских песника.

И зато верујем да је Љубомир Симовић, песник, слетео са неке друге планете, или је сишао из топле бајке, из неке невероватне паганске приче мог деде, да је бануо из мирисне тамно зелене Јелове горе – да нас оплемени, да нас саме са собом помири, да нас утеша и да нас излечи, да нас подсети колико је леп овај свет и колико смо срећни ми који смо живи.